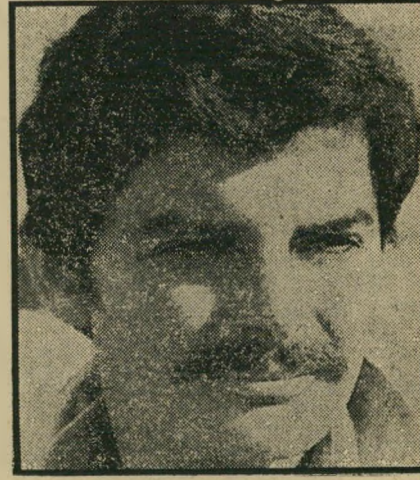

עקבותיה של שילה, סרט שצילמוי הס' תימו לאחרונה בריבירה הצרפתית, זכה למנה לא מבוטלת של פירסומת-היגם. כי אשר מחבלים אימו לפרוץ את הכוכבים ואת הציד, באמצע העבודה, המשיכו אנ' שי הוליווד, באומץ לב של גיבורי סרטים, בעבודתם, ולא אונה להם כל רע. אחר-כך, פרצה מריבה בין ראקל ואלש, כוכבת הסרט, שהתלוננה כי לאורך כל ההסרטה התנכלו לה ולעגו לכשרונותיה, לבין הבמאי הרברט רוס.

בכל ההמולה הזאת, כמעט ולא הבחין איש ששחקן אחד לפחות, שינה את אופיו הקולנועי במיסגרת אותה ההפקה. הכוונה לריצ'ארד בנג'מין, שהפך לאב-טיפוס של הבחור היהודי שלא התכבד עדיין והמער' רר רגז וסימפטיה במידה שווה, כזה היה מאז היה שלום קולומבוס, והגיע עד ל-

כוכב בנג'מין אב-טיפוס של יהודי

קצה האבסורד של דמות זאת במועקתו של פורטנוי — שהצליח בינתיים להיות הסרט השמיני ביותר של השנה באמרי-קה. בעקבותיה של שילה הוא ניסטר מן הדמות שנמסאה עליו כבר, אחת ולתמיד. בנג'מין, כוכב הסידרה הוא והיא, נשוי גם בחייו הפרטיים לבת-זוגו הסלי' והיוונית פולה פרנטיס. השניים הופיעו פעם יחד גם בקולנוע, אם כי לא כזוג, במילכוד 22.

הם נפגשו לראשונה עוד בבית-הספר לדרמה, שם הוא הצטיין ביחס שחצני ומ' זלזל כלפי כל חבריו הפסלס הלימודים, ואילו היא התפעלה מן הארס שהפיק סביר בו, "אם כי אף פעם לא במידה מספקת". עם הרברט רוס, במאי סירט האחרון ומי שעשה בזמנו את היה שלום מר צ'יפס עם פיטר ארטול, עבד בטורונטו, "הוא ביים ואני הבאתי לו קפה". נזכר בנג'מין, ב'11 השנים שעברו מאז, שהתנו פני הדברים. רוס אומנם עדיין מביים, אבל בנג'מין כבר אינו מביא לו קפה. ישנו מלצר המשרת את שניהם.

תדרוך

תל-אביב

★ ★ פלור (תכלת, ישראל) — מבט בעולם עגום של אנשים בודדים שהצ'י' ניות של חנוך לוין, התסריטאי, מושכת לכיוון אחד והרגישות של הבמאי דן וולמן — לכיוון מנוגד. יצירה לא בשלה, אבל רבת-עניין.

★ לא ביום ולא בלילה (סטודיו, ישראל) — מישחקם של זלמן קינג ומרים ברנשטיין-כהן מצילים את מחזהו של אבי רהם רז מלהפוך לעוד מלודרמה מסוכרת שרבות כמוה בקולנוע.

ירושלים

★ ★ האירגון (הבירה, ארצות-הברית) — סרג'נט טיבס (סידני פואטייה) רוכב שוב בפחות טוב שבשלושה.

חיפה

★ סלומוניקו (אורה, ישראל) — נסיון להביע הווי חיים של העדה הסלור גיקאית בישראל והשינויים האנושיים ה' מתחוללים בחברה הישראלית, שאינו ער בר את רמת ההצחקות ההמוניות בערבי בידור ישראליים אופנייים.

עליזה נזרחי

בנוכחסיים

שוד הטלפונים הגדול (הור, תל-אביב, ישראל) — מי שזוכר את בית-המשועים של עליזה

נזרחי, את הריצות הקדחתניות, הרעש הבלתי-פוסק — יודע בדיוק למה לצפות בסירטו החדש של מנחם גולן, הרבה תקריות, הרבה התרגשות של השחקנים על הבד, אבל זו לא קומדיה הגיונית וזו לא קומדיה מטורפת, זו קומדיה במסורת של ערבי-הבידור הישראליים למיניהם: כל מיני בדרנים חביבים על הקהל מופיעים, בזה אחר זה, שולפים את חוכמותיהם האופייניות, מדברים בכמה מיב' טאים עדתיים ומפנים את מקומם לכוכב הצחוק הבא. בדקות הראשונות נדמה שזה לא יהיה כך. כנופיית מושעים שודדת בנק בראשון-לציון, ופקיד מונגם אבל גאון מצטרף אליהם כדי ללכוד אותם. הוא מביא את הכנופיה למישטרה — ואז נחשד בעצמו.

אלא שמרגע זה והלאה, מתחילות כל מיני תופעות יחיד — גדי יגיל בבית-המשפט, שיקה אופיר כמרוקאי, ישראל גוריון כאילם, ועוד כהנה וכהנה.

למרבה המזל, גדי יגיל תופס את החלק העיקרי וה' חשוב ביותר בסרט. מאחר והיום הוא בכל זאת הברון ה' סימפטי והמצחיק ביותר במדינה, הרי שחקל אינו יכול שלא להשתעשע למראהו, יהיו מעשיו על הבד כאשר יהיו. לכן, צוחקים הרבה — בעיקר על חשבון המישטרה ה'

יגיל וכץ: תופס את העיקר

שלומיאילית ורודפת הכבוד, ועל התחפושות הרבות של גדי. הילדים בוודאי נהנים, אם לשפוט לפי מה שנשמע באולם בזמן ההצגה. ההורים, שיצטרכו להסביר אחר-כך לילדים אלה מה בדיוק התרחש בסרט ולמה, יהנו כנראה מצת פחות.

נורגל

תנורת בעל

תפוס לי מרגל (מקסים, תל-אביב, אנגליה) — הצוות, אשר עשה בזמנו את קומדיית-הריגול אוטלי עם טום קורטני ורומי שניידר, רוכב שוב. אלה הם התסריטאי-במאי דיק קלמנט, המפיק יאן לה-פרנה, וה' צלם קריסטופר צ'אליס. התוצאה הפעם משעשעת, מברדת ונעימה לא פחות מבפעם הקודמת.

גיבורת הסיפור היא מורה צרפתייה (מרלן ז'ובר) המת-גוררת אצל דודה, שרה-החוף הבריטי (טרבור הווארד), ומל' מדת את זאטוטי לונדון לדבר צרפתייה — ולשחק כדורגל. יום אחד היא מתאהבת בברנש אלמוני, נישאת לו למרות ההסתיינות הלא-פעילה ביותר של דודה (הוא מעדיף לשחק במכונות המישחק שבטרקלינו, במקום לדאוג לגורל אחייניתו) ויוצאת לירח-דבש לבוקארשט.

שם, נאסר בעלה על-ידי הרוסים, ובפעם הראשונה בחייה מופיעה דמותו המיסתורית של גבר המטמין משהו במזוודתה.

אחר-כך, כשהיא שבה ללונדון, מנסה הגבר המיסטורי להחזיר לעצמו את המטמון. לעומתו, עסוקה הגיבורה ב' חיפושים אחרי מרגל שמן וחשוב, שאותו אפשר יהיה לתת לרוסים, תמורת הבעל הכלוא.

פרטים נוספים אין טעם לגלות, אבל צריך לציין את חוש הקצב הנאה שבסרט, את החומר הבריטי שבא לידי ביטוי בהזדמנויות רבות, ואת האהבה הבולטת שיש ל' קלמנט ולחבריו לעצם אומנות הקולנוע.

דאגלס ז'ובר: הטבור שבסנטר

קירק דאגלס משוחרר, חופשי וחביב מאוד. הוא תוקע ידו בחיבה רבה לתוך טבורה של נערה, וזו משיבה, "יש לך אחד משלך" כשהיא מניחה את אצבעה בתוך גומת הסנטר מפורסמת, שהיתה כבר לסמל המסחרי של דאגלס. מרלן ז'ובר מתחבלת, מתרגזת ומנסה לרגל בחינניות רכה. טרבור הווארד וטום קורטני, מוסיפים גם הם מכיש' רוגם לסרט בלתי-מחייב, ומבדר במרבית שלביו.

בוס-הכנסה

על ביצים

ברווז שווה מיליון (חן, תל-אביב, ארצות-הברית) — אפילו בקני-המידה של אולפני וואלט דיסני, שאינם המתוחכמים ביותר, זו קומדיה עלובה למדי. מעשה במדען דלפון, החוקר התנהגות של חיות ונתקל בברווז מטומטם באופן מיוחד, שניחן בתכונה יוצאת-דופן: לאחר שהוא טועם מן הרפרפת שהכינה אשתו של המדען, וזוכה במנת קרינה רדיואקטיבית קטנה — הוא מתחיל להטיל ביצים מזהב.

כל מה שבא לאחר מכן, ניראה כמאמץ עילאי של כל יוצרי הסרט לספק אך ורק את הצפוי והפחות מפתיע. מקיד של מס-הכנסה שדוחף את אפו לענייני ביצים, הממ' שלה האמריקאית שנועקת למקורות זהב בלתי-צפויים, האשה הפתייה (ופתייה טבעית כזאת באמת לא נראתה מזמן על הבד) שקונה לעצמה כל הזמן כובעים ושמלות, והילד שאוהב את ברווז-הפלא משום שהוא ברווז ולא בגלל הפלא (אח, כמה שזה אנושי).

רק לקראת הסוף, כאשר מגיע הסרט, אחרי הרבה חוכמות פושרות לרדיפה המסורתית שחייבת לסיים כל קומדיה אמריקאית — הוא מתערער קצת לחיים. עד ל' סצינת-השיא, שמהווה דוגמא לא רעה של התעללות בנוער, במסווה של קומדיה בידורית. כל מיני דמויות-מישנה מוכרות מסרטים אחרים, כמו

ג'ונס: בוא, ברווז רדיו-אקטיבי!

גיימס גרגורי, אדוארד אנדריו או ג'ק קרושן, חולפות ב' מהירות על הבד. כל אחד עושה מיספר העוויות, במסגרת החאלטורה שלו, ונעלם.

אשר לשחקנים הראשיים — דין ג'ונס ניראה נבוכ ונדהם במשך רוב הזמן, מה שרק טבעי, בהתחשב במצב אליו הוא נקלע. סנדי דונקו, כרעייתו, משתדלת כמיטב יכולתה לגלם את ג'ולי אנדריו שאיבדה את עשתונותיה.